lõunat sõit tõld Pranzensbadi linan trahteri ette, mes kutsutas „Saksa majjas.“ Sääl olli mo perremees korterin. Minna rutto tõllast wälja küssima se numre pärra, mes temma kambre nummer olli. Minno juhhateti trahteri perrenaise mannu. Sääl ma nõudse omma perremehhe pärra. „Temma om haige,“ kostse perrenaine, „nink tohter ei lasse keddake mannu.“ — „Laske mul ommete temma usse taggan saista, seni kui tohter tulleb,“ palsi ma hallusaste. Sis mul ütteldi wimate töttet: „Eila keskpäiwal kello 1 aigo (2. Julil) heit temma henge!“ Ma satte sohwa päle mahha nink jäije kanges nink keletumas, seni kui ne sõnna mo rinnust wäljatükkewa: „Kos temma kolu kehha om?“ — Nemma kostsewa: „Tedda ei olle ennamb siin!“ — „Kallis Jummal,“ ütli minna, „kas siin om ka meie ussu oppetajat? (Sest Pranzensbadi rahwas omma Paapsti usku) Seddamaid minti särast oppetajat otsma, ent se olli nisamma wõeras kui minnagi, siski labheda näoga mees, ke minno eest hoolt kand nink ütte kammert küsse mulle korteris. Ent sedda es tahha nemma mulle anda nink ka muud middake minnoga teggemist tetta, et mitte awwalikus es saas, et neide majjan reisija olli ärrakolu. Nemma ütliwa, et „kui se jut wäljakääp, sis ei otsi reisija siin korterit, enge läwa muiale, nink se tullep meie trahterile kahjus.“ — Minna es mõista se päle middake kosta nink küsse ennege, kes mo kaddonu perremeest olli põetanu? Nemma tõiwa ütte wanna emmanda nink sellega ma sõitse ütte külla, 2 wersta maad Pranzensbadist, kohhe nemma minno armsat kooljat olliwa ärrawinu. Minno juhhateti omma armsa abbikasa mannu, ke wäikesen pu-kabbelin olli mahhapantu. Oh, kes jõwwap sedda ülleskõnnelda, mes minno südda tundse, kui minna seddawisi omma kalli abbikasaga piddi kokkosama!! Üts hawwakaibja mähk minno kigekallimbat kooljat maddala rami pääl jämmeoast wil-

latsest tekkist wälja. Walge linna olli ka weel koolja ümbre mässitu; sedda es lasse ma hawwakaibjal omma käega puttu. Minna essi tõmbsi linna palge päält mahha. Se armas tutwa näggo paistse mulle wasta, ent minno südda tundse näust ärra, et ta murren olli lahkunu. Temma palle nink otsa eddine olli walge kui lummi, temma käekese ka; ent mele kottuse nink kõrwa nink kukla taggase olliwa kük mustja sinnitse. Neid kottusid olli surma engel omma käega putnu! Minna pühkse werd temma hulete päält ärra, anni temma otsale nink käsile suud nink palsi silmaweega Jummalat, et ma sedda risti suttas kanda, mes temma mulle olli pälepandnu. Koggemata tulliwa ne Makele sõnna mo suust wälja: „oh latse, tulge kaege omma oppetajat!“ Ent sääl es olle hengegi, ütteainustke loma, ke tedda kallis peije, kui minna ütsinda, minna nõrk ja rõhhutu innemine, temma waene pärrato läsk! Minna wõtti nüüd selle wannamoriga küllan korterit tallomehhe majjan nink käskši kabbelin küünlid pallama panna nink seni koolja man walwada, kui kirst walmis saas. Kooljal olliwa temma kigeparremba reiwa selga pantu. Keskö ajjal kopputeti usse päle, kirst saisi usse een nink hawwakaibja tulli mo wote ette mulle kulutama, et linan jälle üts wõeras olli kolu, kedda piddi säeduse pärra keskö ajjal kabbeli päle wima, kos ennege üttele koolsjale assent om. Sepärrast olliwa nemma kirstoga ruttanu nink palsiwa minno, omma armsat kooljat eest ärrakassida, et tõisele rumi saas. Minna olli nõrk nink haige, es jõwwa üllestõusta! Ma anni hawwakaibjale rahha nink palsi tedda, kooljat kirsto panna nink sedda kabbeli seina nale mahhutada, et wõerale kooljale rami pääl ka weel assent jääs. Sedda ta toot tetta nink läts ärra. Minno silmi päle es tulle ennamb unni, ent üllestulla es jõwwa ma ka.

Tõisel hommungul lätsi ma tallowankrega kabbeli päle nink laksi üts laud nink paar tole sinna wia.